

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 22. září 2016¹

Spojené věci C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P

**Maxcom Ltd (C-247/15 P),
Evropská komise (C-253/15 P),
Rada Evropské unie (C-259/15 P)
proti**

Chin Haur Indonesia, PT

„Kasační opravný prostředek — Obchodní politika — Dumping — Prováděcí nařízení (EU) č. 501/2013 — Dovoz jízdních kol zasílaných zejména z Indonésie — Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na tento dovoz — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Články 13 a 18 — Obcházení — Nedostatečná spolupráce části výrobců/vývozců, která byla předmětem šetření — Důkaz obcházení — Soubor shodujících se nepřímých důkazů — Nedostatek odůvodnění — Porušení procesních práv — Toto stanovisko se týká tří kasačních opravných prostředků, jimiž společnost“

1. Maxcom Ltd, Evropská komise a Rada Evropské unie požadují, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. března 2015, *Chin Haur Indonesia v. Rada*² (dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo zrušeno ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 501/2013³ (dále jen „sporné nařízení“) v rozsahu týkajícím se společnosti Chin Haur Indonesia, PT (dále jen „Chin Haur“), žalobkyně v řízení před Tribunálem.

2. Tyto tři spojené věci jsou pro Soudní dvůr první příležitostí⁴, aby se v rámci kasačního opravného prostředku vyjádřil k unijní právní úpravě v oblasti obcházení antidumpingového cla. Tato právní úprava, která je obsažena v článku 13 nařízení (ES) č. 1225/2009 (dále jen „základní nařízení“)⁵, umožňuje orgánům za určitých podmínek rozšířit antidumpingové clo, jež uložily na dovoz výrobků pocházejících ze třetí země, na dovoz obdobných výrobků pocházejících zejména z jiné třetí země, s cílem zabránit obcházení původních antidumpingových opatření.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — T-412/13, EU:T:2015:163.

3 — Nařízení Rady ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. 2013, L 153, s. 1).

4 — Toto stanovisko se předkládá souběžně se stanovisky ve věcech C-248/15 P, *Maxcom v. City Cycle Industries*, C-254/15, *Komise v. City Cycle Industries* a C-260/15 P, *Rada v. City Cycle Industries*, týkajících se tří kasačních opravných prostředků podaných týmiž navrhovatelkami, které jsou namířeny proti rozsudku Tribunálu vyhlášenému ve stejný den jako napadený rozsudek a týkají se téhož sporného nařízení. Otázky vznesené v těchto třech dalších kasačních opravných prostředcích jsou podobné otázkám vzneseným v těchto věcech.

5 — Nařízení Rady ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, a oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 13. června 2012 (Úř. věst. 2012, L 237, s. 1).

3. Konkrétně bude mít Soudní dvůr příležitost blíže vyjasnit požadavky týkající se důkazů, jež musí Komise a Rada (dále jen společně „orgány“) předložit k prokázání existence obcházení. Již nyní poskytuje judikatura některé indicie důkazního břemene a požadované míry dokazování. Soudní dvůr však tyto indicie poskytl ve věcech, jež se vyznačují specifickým skutkovým rámcem, kdy všechny zúčastněné strany odmítly s orgány spolupracovat při šetření, jehož cílem bylo prokázat existenci obcházení a bylo založeno na dobrovolné spolupráci výrobců/vývozců.

4. V projednávaných věcech je Soudní dvůr žádán, aby ve světle této judikatury upřesnil požadavky týkající se důkazů, jež musí orgány předložit, aby bylo možno konstatovat existenci obcházení v jiném skutkovém rámci, a to v situaci, jež se vyznačuje chybějící spoluprací nikoli ze strany všech zúčastněných stran, nýbrž pouze ze strany výrobců/vývozců, jichž se šetření dotýká.

I – Právní rámec

5. Přestože byla otázka obcházení předmětem diskuse v rámci jednání WTO-GATT, nebylo dosaženo žádné dohody. Antidumpingový kodex z roku 1994⁶ tudíž neobsahuje žádné ustanovení v tomto ohledu⁷. Za těchto podmínek Evropská unie jednostranně přijala vlastní právní úpravu v oblasti obcházení⁸.

6. Ustanovení čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce třetí věty základního nařízení definuje obcházení jako „změn[u] obchodních toků mezi třetími zeměmi a [Unii] nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a [Unii] způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku, a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnotě určené dříve pro obdobný výrobek, v případě nutnosti v souladu s článkem 2“.

7. Ustanovení čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení obsahuje demonstrativní výčet praktik, zpracovatelských procesů nebo prací uvedených v prvním pododstavci, které zahrnují mimo jiné „zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí“ a „za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci [v Unii] nebo třetí zemí“. V článku 13 odst. 2 základního nařízení jsou stanoveny tři kumulativní podmínky, při jejichž splnění se montáž v Unii nebo ve třetí zemi považuje za obcházení platných antidumpingových opatření⁹.

8. Podle čl. 13 odst. 3 základního nařízení zahájí Komise šetření přijetím nařízení z vlastního podnětu nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany, pokud žádost obsahuje dostatečné důkazy o činitelích uvedených v odstavci 1 tohoto článku. Jestliže definitivně zjištěné skutečnosti prokáží, že působnost opatření musí být rozšířena, učiní tak Rada na návrh Komise po konzultaci s poradním výborem.

6 — Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103) uvedená v příloze 1A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace, která byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986-1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1).

7 — Viz bod 22 odůvodnění základního nařízení, jakož i bod 10 stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261).

8 — Pokud jde o odkazy na unijní právní úpravu v oblasti boje proti obcházení, jež byla v platnosti před přijetím základního nařízení, viz bod 9 stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261).

9 — Konkrétně se podle tohoto ustanovení považuje montáž za obcházení platných opatření tehdy, pokud: a) montáž začala nebo byla značně rozšířena po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením a použité díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření; b) hodnota těchto dílů činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku; za obcházení se však nepovažuje případ, kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů, a c) vyrovnávací účinek cla je narušen cenami nebo množstvím montovaných obdobných výrobků a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžným hodnotám určeným dříve pro obdobné nebo stejné výrobky.

9. V článku 13 odst. 4 základního nařízení je stanovena možnost přiznat některým společnostem osvobození od povinnosti přijmout opatření proti obcházení. V tomto ustanovení je uvedeno, že „[d]ovoz nepodléhá [...] opatřením, pokud je uskutečňován společnostmi, pro které platí osvobození. Řádně odůvodněné žádosti o osvobození se podávají ve lhůtách stanovených nařízením Komise, kterým se zahajuje šetření. Pokud k praktikám, zpracovatelským procesům nebo pracím spojeným s obcházením dochází vně [Unie], udělí se osvobození výrobcům daného výrobku, kteří jsou schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobcí, kteří podléhají opatřením, a že se nepodílejí na praktikách obcházení ve smyslu odstavců 1 a 2 tohoto článku. [...] Osvobození se udělují rozhodnutím Komise [...] nebo rozhodnutím Rady o zavedení opatření a platí po dobu a za podmínek uvedených v dotyčném rozhodnutí [...] [U]dělit osvobození [je možné] rovněž po ukončení šetření vedoucího k rozšíření působnosti opatření“.

10. Článek 18 základního nařízení, nadepsaný „Nedostatečná spolupráce“, zní takto:

„1. Pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtě stanovené tímto nařízením nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů.

[...]

3. Nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlídně, pokud nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy včas, pokud je možno je ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

[...]

6. Nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.“

II – Skutečnosti předcházející sporu a sporné nařízení

11. Skutečnosti předcházející sporu byly podrobně popsány v bodech 1 až 28 napadeného rozsudku, na který tímto odkazují. Pro potřeby tohoto řízení se omezím na připomenutí, že Unie již v roce 1993 uložila antidumpingové clo na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky do Společenství. Toto clo bylo následně několikrát předmětem přezkumu a nakonec bylo prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011¹⁰ ponecháno ve výši 48,5 %.

10 — Nařízení Rady (EU) ze dne 3. října 2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2009, L 261, s. 2). Pro odkazy na předchozí nařízení viz body 2 až 6 napadeného rozsudku.

12. V roce 2012 zahájila Komise na základě stížnosti šetření týkající se případného obcházení antidumpingových opatření zavedených nařízením č. 990/2011 způsobeného dovozy jízdních kol zasílaných mimo jiné z Indonésie¹¹. Společnost Chin Haur podala v rámci tohoto šetření žádost o osvobození na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Komise provedla v prostorách společnosti Chin Haur nacházejících se v Indonésii inspekci na místě a nakonec žádost o osvobození společnosti Chin Haur zamítla z důvodu nespolehlivosti informací, jež tato společnost předložila¹².

13. Dne 29. května 2013 přijala Rada sporné nařízení.

14. Rada v tomto nařízení nejprve uvedla, že ze čtyř indonéských společností, které podaly žádost o osvobození a představují 91 % celkového dovozu z Indonésie do Unie, byly tři společnosti považovány za spolupracující, zatímco údaje poskytnuté čtvrtou společností, Chin Haur, byly neověřitelné a málo spolehlivé, takže k nim nemohlo být přihlédnuto¹³. Rada proto v bodě 33 zmíněného nařízení uvedla, že zjištění o společnosti Chin Haur vycházela v souladu s článkem 18 základního nařízení z dostupných údajů.

15. Rada dále konstatovala, že všechny podmínky pro konstatování existence obcházení, tak jak jsou uvedeny v čl. 13 odst. 1 základního nařízení, byly splněny¹⁴.

16. Pokud jde konkrétně o praktiky obcházení v Indonésii, zkoumala Rada nejprve existenci překládky. V tomto ohledu se v bodech 61 až 64 sporného nařízení stanoví:

„(61) U tří ze čtyř původně spolupracujících společností neodhalilo šetření žádné praktiky překládky.

(62) V případě čtvrté společnosti [tedy společnosti Chin Haur] bylo zjištěno, jak je uvedeno v 29. až 33. bodě odůvodnění, že je třeba použít článek 18 základního nařízení. Šetření odhalilo, že tato společnost nevlastnila dostatečné zařízení zdůvodňující objem vývozu do Unie v posuzovaném období, a proto lze vzhledem k neexistenci jiných důvodů uzavřít, že se podílela na praktikách obcházení prostřednictvím překládky.

(63) Vývozci, na něž připadá zbývající část vývozu do Unie, nespolupracovali [...].

(64) S ohledem na změnu obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení mezi Indonésií a Uníí potvrzenou závěrem v 58. bodě odůvodnění, na zjištění týkající se jedné indonéské společnosti uvedená v 62. bodě odůvodnění a na skutečnost, že někteří indonéští výrobci/vývozci se nepřihlásili a nespolupracovali, byla tudíž potvrzena existence překládky výrobků čínského původu v Indonésii.“

17. Rada následně uvedla, že existence montážních operací ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení nebyla v Indonésii zjištěna¹⁵.

11 — Nařízení Komise (EU) č. 875/2012 ze dne 25. září 2012 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. 2012, L 258, s. 21). Toto šetření bylo zahájeno na žádost Evropského sdružení výrobců jízdních kol (European Bicycles Manufacturers Association – EBMA), jmenovitě mimo jiné společnosti Maxcom. Viz body 10 až 13 sporného nařízení, jakož i body 8 a 9 napadeného rozsudku.

12 — V tomto ohledu viz podrobněji body 8 až 18 napadeného rozsudku.

13 — Viz body 28 až 32 sporného nařízení.

14 — Viz body 45 až 58 a 59 až 67 sporného nařízení, jakož i body 92 (týkající se nedostatečného opodstatnění nebo hospodářského důvodu mimo úmysl vyhnout se platným antidumpingovým opatřením), 93 až 96 (týkající se maření vyrovnávacího účinku těchto opatření) a 99 až 102 (týkající se existence dumpingu ve srovnání s dříve stanovenou obvyklou hodnotou) sporného nařízení.

15 — Viz body 65 až 67 odůvodnění sporného nařízení.

18. Za těchto podmínek Rada jednak dospěla k závěru, že došlo k obcházení prostřednictvím překládky směrem do Indonésie, a rozšířila konečné antidumpingové clo stanovené v prováděcím nařízení č. 990/2011 na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie¹⁶, a jednak z důvodu zjištěné nedostatečné skutečné spolupráce odmítla přiznat společnosti Chin Haur osvobození na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení¹⁷.

III – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

19. Dne 9. srpna 2013 podala společnost žalobu u Tribunálu na zrušení ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení.

20. Dne 8. října 2013 vyhověl Tribunál návrhu společnosti Chin Haur, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení¹⁸.

21. Usnesením ze dne 11. listopadu 2013 předseda sedmého senátu Tribunálu vyhověl návrhu Komise na vstoupení do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Rady. Komisi však nebylo povoleno předložit spis vedlejšího účastníka¹⁹. Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto o projednání věci ve zrychleném řízení, podala Komise dne 25. června 2014 žádost o přijetí organizačního procesního opatření spočívajícího v tom, aby jí bylo umožněno předložit spis vedlejšího účastníka²⁰. Tuto žádost Tribunál zamítl.

22. Společnosti Maxcom bylo usnesením ze dne 16. července 2014 povoleno vstoupit do řízení jako vedlejší účastník.

23. Na podporu své žaloby se společnost Chin Haur dovolávala tří žalobních důvodů. První žalobní důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení. V první části tohoto žalobního důvodu společnost Chin Haur zpochybnila závěr Rady týkající se změny obchodních toků. Ve druhé části tohoto žalobního důvodu společnost Chin Haur zpochybnila závěr Rady uvedený v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení, podle něhož tato společnost prováděla překládku. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění. Týkal se konstatování Rady o chybějící spolupráci ze strany společnosti Chin Haur. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení. Týkal se konstatování Rady o existenci dumpingu.

24. Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl první část prvního žalobního důvodu, jakož i druhý a třetí žalobní důvod jako neopodstatněné. Naproti tomu vyhověl druhé části prvního žalobního důvodu, zejména jeho první výtce, v níž společnost Chin Haur zpochybnila závěr uvedený v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení, podle kterého tato společnost nevlastnila dostatečné výrobní kapacity zdůvodňující objem vývozu do Unie.

25. Tribunál v tomto ohledu nejprve v bodech 81 až 94 napadeného rozsudku provedl analýzu skutečností, jež společnost Chin Haur uvedla během šetření, a usoudil, že tyto skutečnosti neumožňují prokázat, že by tato společnost byla vývozcem indonéského původu nebo že by splňovala kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

16 — Viz body odůvodnění 115 a 117 a čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení.

17 — Viz bod 120 odůvodnění a čl. 1 odst. 1 sporného nařízení.

18 — Viz článek 76a jednacího řádu Tribunálu ve znění platném v době, kdy před tímto soudem probíhalo řízení.

19 — Toto rozhodnutí bylo přijato s ohledem na čl. 76a odst. 2 druhý pododstavec jednacího řádu Tribunálu ve znění platném v době, kdy před tímto soudem probíhalo řízení.

20 — Podle čl. 76a odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu Tribunálu ve znění platném v době, kdy před tímto soudem probíhalo řízení, platilo, že v případě projednání věci ve zrychleném řízení mohl vedlejší účastník předložit spis vedlejšího účastníka pouze tehdy, pokud to Tribunál povolil v rámci organizačních procesních opatření nařízených v souladu s článkem 64 uvedeného jednacího řádu. Žádost Komise se opírala o toto ustanovení.

26. Dále Tribunál v bodech 95 až 103 uvedeného rozsudku posoudil poznatky, jež měla Rada k dispozici a dovodila z nich, že ze strany společnosti Chin Haur docházelo k překládce. Po provedení této analýzy Tribunál v bodě 104 zmíněného rozsudku na základě těchto skutečností konstatoval, že Rada neměla dostatek indicií na podporu svých závěrů uvedených v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení. V bodě 105 uvedeného rozsudku Tribunál mimoto uvedl, že ze skutečnosti, že společnost Chin Haur nebyla s to doložit, že je indonéským výrobcem nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, nemohla Rada dospět automaticky k závěru, že docházelo k překládkám prováděným společností Chin Haur, neboť taková možnost nevyplývá ze základního nařízení ani z judikatury. Tribunál tudíž vyhověl druhé části prvního žalobního důvodu a nezabýval se dvěma dalšími výtkami společnosti Chin Haur. Zrušil proto ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení „v rozsahu, v jakém se týkají“ společnosti Chin Haur.

IV – Návrhová žádání účastnic řízení

27. V kasačním opravném prostředku společnost Maxcom, Komise a Rada požadují, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zamítl prvoinstanční žalobu a uložil společnosti Chin Haur náhradu nákladů řízení. Komise a Rada podpůrně žádají, aby byla věc vrácena Tribunálu k novému posouzení a aby bylo o náhradě nákladů řízení v obou stupních rozhodnuto později.

28. Společnost Chin Haur požaduje, aby Soudní dvůr kasační opravné prostředky proti napadenému rozsudku v plném rozsahu zamítl a aby společnosti Maxcom, Komisi a Radě uložil náhradu nákladů řízení. Pro případ, že by Soudní dvůr musel zrušit napadený rozsudek, společnost Chin Haur podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr rozhodl o její žalobě v prvním stupni, vyhověl oběma zbývajícím výtkám druhé části prvního žalobního důvodu, jež Tribunálu předložila, a zrušil částečně ustanovení čl. 1 odst. 1 a 3 sporného nařízení v rozsahu, v jakém rozšiřují antidumpingové clo uložené na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na společnost Chin Haur a zamítají žádost o osvobození společnosti Chin Haur.

V – Analýza

29. Společnost Maxcom předkládá v rámci kasačního opravného prostředku dva důvody proti napadenému rozsudku, přičemž první důvod kasačního opravného prostředku vznáší jako hlavní a druhý důvod kasačního opravného prostředku předkládá podpůrně, Komise vznáší tři důvody kasačního opravného prostředku a Rada dva. Důvody uvedené v těchto třech kasačních opravných prostředcích se z velké části překrývají a lze je v podstatě roztrždit do tří skupin.

30. Zprvce společnost Maxcom, Komise a Rada uvádějí, že se Tribunál v několika ohledech dopustil nesprávného právního posouzení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení²¹. Zadruhé Komise a Rada tvrdí, že napadený rozsudek je stížen nedostatkem odůvodnění a rozpory v odůvodnění; v téže souvislosti Rada rovněž tvrdí, že Tribunál zkreslil některé skutečnosti²². Zatřetí Komise uvádí, že Tribunál porušil její procesní práva²³.

21 — První a druhý důvod kasačního opravného prostředku podaného společností Maxcom ve věci C-247/15 P, jakož i první důvod kasačního opravného prostředku podaného Komisí ve věci C-253/15 P a Radou ve věci C-259/15 P.

22 — Druhý důvod kasačního opravného prostředku podaného Komisí ve věci C-253/15 P a Radou ve věci C-259/15 P.

23 — Třetí důvod kasačního opravného prostředku podaného Komisí ve věci C-253/15 P.

A – K důvodům kasačního opravného prostředku vycházejícím z nesprávné aplikace čl. 13 odst. 1 základního nařízení

1. Argumenty účastnic řízení

31. V rámci první skupiny důvodů kasačního opravného prostředku společnost Maxcom, Komise a Rada v podstatě tvrdí, že úvaha obsažená v bodech 95 až 105 napadeného rozsudku, na jehož základě Tribunál zrušil sporné nařízení, je v několika ohledech stížena vadou nesprávného právního posouzení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

32. Společnost Maxcom v první řadě Tribunálu vytýká, že uvedené ustanovení zjevně nesprávně použil, když usoudil, že Rada nemohla na základě poznatků, jež měla k dispozici, dospět k závěru, že společnost Chin Haur se podílela na překládce.

33. Podle společnosti Maxcom zaprvé Tribunál ve své úvaze nezohlednil skutečnost, že je nesporné, že společnost Chin Haur dovážela součásti jízdních kol, které vyráběl s ní propojený čínský výrobce, a že tato jízdní kola vyvážela do Unie. Vzhledem k tomu, že Tribunál konstatoval, že společnost Chin Haur nebyla s to doložit, že je skutečným indonéským výrobcem jízdních kol nebo že provádí montážní operace nepřekračující limity stanovené v čl. 13 odst. 2 základního nařízení, měl za těchto podmínek dovozní a vývozní činnost společnosti Chin Haur kvalifikovat jako překládku.

34. Podle společnosti Maxcom pak zadruhé poznatky, z nichž Tribunál vycházel v bodech 95 až 102 napadeného rozsudku a z nichž dovodil, že Rada neměla k dispozici dostatek indicií pro konstatování, že společnost Chin Haur se podílela na překládce, nejsou relevantní. Zásadní otázkou v projednávané věci je nedostatečná spolupráce ze strany společnosti Chin Haur, v jejímž důsledku si Komise nemohla vytvořit úplnou představu o činnostech této společnosti, a konstatování, jež se této společnosti týkají, tak musela být učiněna na základě čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Společnost Chin Haur tak byla napadeným rozsudkem odměněna za svou nedostatečnou spolupráci, a napadený rozsudek je tudíž v rozporu jak s účelem základního nařízení, tak s judikaturou. Dotčené orgány ostatně neměly povinnost prokazovat existenci konkrétních praktik obcházení. Měly pouze prokázat, že změna obchodních toků je způsobena praktikami obcházení. Z toho vyplývá, že zrušení sporného nařízení z důvodu, že orgány neměly k dispozici dostatečné důkazy ke konstatování existence praktik překládky, představuje zjevně nesprávné právní posouzení.

35. Ve druhé řadě Komise a Rada tvrdí, že Tribunál v napadeném rozsudku vycházel z implicitního předpokladu, že čl. 13 odst. 1 základního nařízení vyžaduje, aby orgány prokázaly, že každý výrobce/vývozce v zemi, která je předmětem šetření, provádí praktiky překládky. Takový výklad je nesprávný. Zaprvé je v rozporu s povinností posuzovat podmínky uvedené v čl. 13 odst. 1 základního nařízení na úrovni celostátní, a nikoli pro každého jednotlivého vývozce. Zadruhé takový předpoklad zbavuje jakéhokoli smyslu ustanovení čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Zatřetí v takovém případě dochází k záměně pojmu „praktiky obcházení“ s jedním z projevů takového obcházení, tedy s překládkou. Dotčené orgány totiž nejsou povinny prokazovat existenci konkrétních praktik obcházení. Začtvrté Tribunál zvolil při posuzování jednotlivých žalobních důvodů rozporný výklad pojmu praktik obcházení.

36. Ve třetím sledu společnost Maxcom, Komise a Rada tvrdí, že i kdyby se Rada dopustila pochybení konstatováním, že společnost Chin Haur se podílela na překládce, nemohlo by toto konstatování samo o sobě postačovat ke zrušení sporného nařízení. Konstatování existence praktik překládky do Indonésie v bodě 64 odůvodnění sporného nařízení totiž není založeno pouze na konstatování týkajícím se společnosti Chin Haur, ale rovněž na skutečnosti, že výrobci představující 9 % vývozu z Indonésie do Unie vůbec v rámci šetření nespolupracovali, a dále na skutečnosti, že k žádné spolupráci nakonec nedošlo ani ze strany společnosti Chin Haur, která představuje 42 % zmíněného vývozu. I kdyby tedy

došlo k pochybení ohledně překládky společnosti Chin Haur, mohla Rada dospět k závěru, že k překládce do Indonésie docházelo, a to – jako požaduje judikatura – na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů, které se týkají ostatních indonéských výrobců/vývozců a jež jsou založeny na dostupných údajích.

37. Společnost Chin Haur zpochybňuje všechny argumenty navrhovatelek v řízení o kasačním opravném prostředku. Úvodem tvrdí, že argumenty týkající se závěru Tribunálu, podle něhož nebyla dostatečně prokázána existence překládky ze strany společnosti Chin Haur, se týkají posouzení skutkového stavu, a jsou tedy nepřijatelné. Dále se podle společnosti Chin Haur zaprvé předmětná problematika týká v podstatě důkazního břemene ohledně existence obcházení, a to zejména překládky. Tribunál se omezil na konstatování, že toto břemeno nesou dotčené orgány a že tyto orgány je v projednávané věci neunesly. Rozlišování mezi posouzením obcházení na úrovni země a na úrovni konkrétního vývozce nemá oporu ve znění základního nařízení a není v projednávané věci relevantní, neboť Rada obě kritéria ve sporném nařízení sloučila. Tribunál kromě toho v žádném okamžiku netvrdil, že dotčené orgány musí prokázat, že každý výrobce/vývozce prováděl překládku. Navrhovatelky v řízení o kasačním opravném prostředku neustále směšují otázku důkazního břemene, které nesou dotčené orgány, a otázku míry dokazování, jež může být v případě nedostatečné spolupráce omezena v souladu s článkem 18 základního nařízení. Na rozdíl od situace, jež byla základem věci *Simon, Evers & Co*²⁴, však dotčené orgány v projednávané věci jednak nedisponovaly souborem shodujících se nepřímých důkazů o existenci překládky, a jednak některé podniky v rámci šetření spolupracovaly.

38. Zadruhé, pokud jde o výtku založenou na tvrzení, že zjištění Tribunálu nebyla dostatečná pro zrušení sporného nařízení, společnost Chin Haur uvádí, že Rada v tomto nařízení nekonstatovala, že by jiní indonéští výrobci prováděli překládku. Ve sporném nařízení bylo pouze konstatováno, že někteří z těchto výrobců, představující malou část celkové výroby, nespolupracovali. S ohledem na judikaturu Soudního dvora však dotčeným orgánům nic neumožňuje dovozovat existenci překládky z pouhé nedostatečné spolupráce ze strany jednotlivých výrobců/vývozců.

2. Posouzení

a) K přípustnosti

39. Pokud jde o výtku nepřijatelnosti, kterou úvodem uplatnila společnost Chin Haur (viz bod 37 tohoto stanoviska), je zapotřebí připomenout, že podle judikatury je pouze Tribunál příslušný ke zjišťování a posuzování skutkového stavu a v zásadě k posuzování důkazů, které zohledňuje na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž tyto důkazy byly získány řádně a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší pouze Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž s výhradou případu zkreslování těchto důkazů nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora. Pokud však Tribunál zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr podle článku 256 SFEU příslušný k přezkumu právní kvalifikace těchto skutkových zjištění a právních důsledků, které z nich Tribunál vyvodil²⁵.

40. Výtky navrhovatelek v řízení o kasačních opravných prostředcích, pokud jde o zpochybnění posouzení skutkových okolností provedeného Tribunálem, včetně těch, jež jsou uvedeny v bodech 96 až 102 napadeného rozsudku, je tedy nutné považovat za nepřijatelné.

24 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, (C-21/13, EU:C:2014:2154).

25 — Viz zejména rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 64 až 65 a citovaná judikatura).

41. Je však třeba konstatovat, že – jak zdůraznila sama společnost Chin Haur v rámci výtek týkajících se pochybení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení – v rámci projednávaných kasačních opravných prostředků v podstatě vyvstávají otázky, jež se týkají důkazního břemene a požadované míry dokazování za účelem prokázání existence obcházení. Pokud se tedy uvedené výtky netýkají zjištění skutkového stavu a posouzení důkazů ze strany Tribunálu, nýbrž nedodržení pravidel použitelných v oblasti dokazování, jež podle judikatury představuje právní otázku²⁶, je nutno tyto výtky považovat za přípustné.

b) Unijní právní úprava v oblasti obcházení ve světle judikatury

42. Ještě před posouzením výtek týkajících se porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení je nutno provést analýzu unijní právní úpravy v oblasti obcházení ve světle relevantní judikatury. Cílem této právní úpravy je zajistit účinnost zavedených antidumpingových opatření a zabránit jejich obcházení²⁷.

43. Z definice uvedené v čl. 13 odst. 1 třetí větě základního nařízení, která je zmíněna v bodě 6 tohoto stanoviska, vyplývá, že pro prokázání existence obcházení musí být splněny čtyři podmínky: i) dochází ke změně obchodních toků mezi dotčenými třetími zeměmi a Unií, ii) *tato změna je způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod*, iii) existují důkazy o újmě a iv) existují důkazy o dumpingu. V rámci projednávaných kasačních opravných prostředků je zpochybňován pouze druhý z těchto podstatných znaků obcházení, jelikož existence ostatních tří byla s konečnou platností konstatována.

44. V rozsudku *Simon, Evers & Co*²⁸. Soudní dvůr zdůraznil, že uvedená definice obcházení je formulována velmi obecně, což ponechává dotčeným orgánům široký prostor pro uvážení²⁹. Přiznání tohoto prostoru pro uvážení je ostatně v souladu s širokou posuzovací pravomocí, jíž podle ustálené judikatury disponují obecné orgány v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření, a to z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat³⁰. Proto musí být soudní přezkum omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci³¹.

26 — Viz zejména rozsudek ze dne 10. července 2008, *Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala* (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 44 a citovaná judikatura). Viz rovněž rozsudek ze dne 30. května 2013, *Quinn Barlo a další v. Komise* (C-70/12 P, EU:C:2013:351, bod 36 a citovaná judikatura). Soudní dvůr v rámci kasačního opravného prostředku několikrát provedl analýzu otázek týkajících se nedodržení pravidel, pokud jde o míru dokazování (viz zejména rozsudky ze dne 3. dubna 2014, *Francie v. Komise*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, body 54 a násl., jakož i ze dne 6. října 2009, *GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další*, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P, EU:C:2009:610, body 77 a násl.).

27 — Ke smyslu unijní právní úpravy v oblasti obcházení, viz bod 19 odůvodnění základního nařízení, jakož i rozsudek ze dne 6. června 2013, *Paltrade* (C-667/11, EU:C:2013:368, bod 28) a rozsudek Tribunálu ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada* (T-80/97, EU:T:2000:216, body 85 a 113).

28 — Rozsudek ze dne 4. září 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

29 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 48). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:261, bod 87).

30 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 29 a citovaná judikatura).

31 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, *Simon, Evers & Co.* (C-21/13 (EU:C:2014:2154, bod 29 a citovaná judikatura).

45. Soudní dvůr v rozsudku Simon, Evers & Co.³² rovněž uvedl, že ze základního nařízení, a zejména z jeho čl. 13 odst. 3, vyplývá, že důkazní břemeno ohledně obcházení nesou dotčené orgány³³. Pokud se dotčené orgány rozhodnou, že antidumpingové clo, jež uložily na dovoz z některých zemí, rozšíří na jinou zemi, mají povinnost zjistit, zda jsou naplněny *všechny* podstatné znaky obcházení tohoto cla, jež jsou uvedeny v čl. 13 odst. 1 třetí větě základního nařízení³⁴.

46. Jakmile dotčené orgány prokážou, že tyto čtyři podmínky byly splněny, a že je tudíž prokázána existence obcházení u země, která je předmětem šetření, rozšíří se původně uložené antidumpingové clo na veškerý dovoz z této země.

47. Výrobci/dovozci dotčeného výrobku pocházejícího z této země může být na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení individuálně přiznáno osvobození od takto uloženého cla proti obcházení, pokud podá ve stanovených lhůtách řádně odůvodněnou žádost o osvobození a – v případě, že k praktikám obcházení dochází vně Unie – jsou-li splněny dvě podmínky: zaprvé je schopen prokázat, že není ve spojení s výrobcí, kteří podléhají opatřením, a zadruhé bylo zjištěno, že se tento výrobce nepodílí na praktikách obcházení³⁵.

48. Z logiky a systematiky unijní právní úpravy v oblasti obcházení tedy vyplývá, že cílem analýzy za účelem ověření splnění čtyř podmínek stanovených v čl. 13 odst. 1 základního nařízení je prokázat existenci obcházení původně uloženého antidumpingového cla na úrovni země, která je předmětem šetření v oblasti obcházení. Konkrétní situace jednotlivých výrobců/vývozců je na druhou stranu brána v úvahu v rámci analýzy na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Tato struktura právní úpravy v oblasti obcházení však nebrání tomu, aby – jako se tomu stalo v projednávané věci – závěry týkající se jednoho či více jednotlivých výrobců/vývozců mohly být využity na podporu závěrů týkajících se existence podstatných znaků obcházení, zejména existence praktik obcházení, ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení³⁶.

49. Soudní dvůr ve své judikatuře, zejména v rozsudcích Simon, Evers & Co.³⁷ a APEX³⁸, rovněž poskytl indicie k míře dokazování požadované pro prokázání existence podstatných znaků obcházení na základě čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Soudní dvůr v tomto ohledu v rámci šetření, jež se týkalo existence obcházení, zdůraznil, že dotčené orgány nedisponují donucovací pravomocí vůči výrobcům/vývozcům, aby spolupracovali na šetření nebo poskytli informace. Jsou tedy závislé na dobrovolné spolupráci zúčastněných stran při poskytnutí nezbytných informací. Z tohoto důvodu se

32 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

33 — Rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

34 — V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:261, bod 4). Požadavek, aby dotčené orgány prokázaly splnění *všech* podmínek vyjmenovaných v čl. 13 odst. 1 třetí větě základního nařízení, je potvrzen nejen v textu samotného ustanovení, ale také přístupem, jež Soudní dvůr zvolil v rozsudku ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154). V tomto rozsudku totiž Soudní dvůr různým způsobem analyzoval platnost předmětného nařízení ve vztahu ke každé z podmínek, ohledně níž předkládající soud vyslovil pochybnosti (zejména první a druhé podmínky uvedené v bodě 43 tohoto stanoviska; viz bod 39 a násl., jakož i bod 50 a násl. uvedeného rozsudku).

35 — Účastnice řízení se názorově rozcházejí v otázce, kdo má nést důkazní břemeno skutečnosti, že se výrobce/dovozce nepodílí na praktikách obcházení, aby tak mohlo být přiznáno osvobození stanovené v čl. 13 odst. 4 základního nařízení. Na jedné straně tvrdí Komise a Rada, že důkazní břemeno nese výrobce/vývozce, který je – slovy tohoto ustanovení – povinen podat „řádně odůvodněnou“ žádost o osvobození. Na druhé straně tvrdí společnost Chin Haur, že takový výklad důkazního břemene je v rozporu se zněním tohoto ustanovení, v němž z použití výrazu „a été constaté“ („bylo zjištěno“) vyplývá, že důkazní břemeno nesou dotčené orgány. V tomto ohledu se domnívám, že účastníkům řízení, který skutečně spolupracuje a jež usiluje o osvobození, přísluší, aby předložil veškeré podklady, jež umožní dotčeným orgánům plně posoudit, že tento účastník řízení se nepodílí na praktikách obcházení. Takový přístup je odůvodněn zvláště s ohledem na skutečnost, že – jak již bylo uvedeno v bodě 49 tohoto stanoviska – jsou dotčené orgány při šetření týkajících se existence obcházení odkázány na dobrovolnou spolupráci zúčastněných stran. V tomto ohledu však zdůrazňuji, že ačkoli tato otázka souvisí v projednávané věci s konstatováním obcházení podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení (viz poslední věta bodu 48 tohoto stanoviska a odkaz uvedený v následující poznámce pod čarou), není ve skutečnosti pro vyřešení projednávaných věcí rozhodující. Bylo totiž s konečnou platností konstatováno, že společnost Chin Haur nebyla způsobilá pro přiznání osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení (viz bod 63 a poznámka pod čarou č. 46 tohoto stanoviska).

36 — Pokud jde o důkazní břemeno v takovém případě, viz body 57 a 75 tohoto stanoviska.

37 — Rozsudek ze dne 4. září 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154).

38 — Rozsudek ze dne 17. prosince 2015 (C-371/14, EU:C:2015:828).

v základním nařízení v čl. 18 odst. 1 a 6 stanoví, že Komise může v případě nespolupráce vycházet pro účely svých zjištění „z dostupných údajů“ a dále dospět z výsledku, který bude pro nespolupracujícího či jen částečně spolupracujícího účastníka řízení „méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval“³⁹.

50. Soudní dvůr z toho výslovně dovodil, že v případě nedostatečné spolupráce je cílem ustanovení čl. 18 odst. 1 a 6 základního nařízení výrazně odlehčit důkazní břemeno, jež nesou dotčené orgány při prokazování existence obcházení⁴⁰.

51. Soudní dvůr upřesnil, že unijní zákonodárce neměl v úmyslu zavést právní domněnku umožňující z nedostatečné spolupráce zúčastněných či dotčených stran přímo vyvodit existenci obcházení a sejmut tak z unijních orgánů veškeré důkazní břemeno⁴¹.

52. Avšak s ohledem na možnost učinit závěry, a to dokonce i konečné, na základě dostupných údajů a zacházet se stranou, která nespolupracuje vůbec nebo jen částečně, méně příznivě, než kdyby spolupracovala, Soudní dvůr uvedl, že v případě úplné nedostatečné spolupráce jsou dotčené orgány oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů umožňujících dospět k závěru, že existuje obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení⁴².

53. Toto zmírnění důkazního břemene má důvod v nutnosti zabránit ohrožení účinnosti obchodních ochranných opatření v Unii pokaždé, když je dotčeným orgánům odeprána spolupráce v rámci šetření, jehož cílem je prokázat obcházení⁴³.

54. V tomto ohledu je však nutno zdůraznit, že rozsudky Simon, Evers & Co. a APEX se týkaly šetření v oblasti obcházení, jež se vyznačovalo nedostatečnou spoluprací ze strany všech zúčastněných stran⁴⁴. Šetření, které je předmětem projednávané věci, se od této situace liší v tom, že – jak vyplývá z bodu 14 tohoto stanoviska – některé zúčastněné podniky spolupracovaly a že ohledně těchto podniků bylo konstatováno, že praktiky obcházení neprováděly. Za těchto podmínek vyvstává otázka, do jaké míry lze zásady vypracované judikaturou v obou výše uvedených rozsudcích, pokud jde o míru dokazování požadovanou k prokázání existence obcházení, vztáhnout na případ, který se vyznačuje odlišnými skutkovými souvislostmi.

c) K výtkám týkajícím se porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení

i) Úvodní poznámky

55. Jak již bylo zdůrazněno, je prostřednictvím výtek týkajících se porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení zpochybňována analýza týkající se pouze druhého podstatného znaku obcházení, tak jak je uveden v bodech 6 a 43 tohoto stanoviska, tedy požadavku, aby změna obchodních toků byla způsobena praktikami obcházení, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod. Před provedením analýzy této výtky se však úvodem nabízejí tři úvahy.

39 — Rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, body 32 až 34) a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, body 64 až 66).

40 — Rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35) a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 67).

41 — Rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36) a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 68).

42 — Rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36) a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 68).

43 — Rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37) a ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 69).

44 — Viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, body 39 a 56), jakož i ze dne 17. prosince 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828, bod 71).

56. Zaprvé zdůrazňuji, že jak vyplývá z bodu 16 tohoto stanoviska, je závěr Rady ohledně existence praktik překládky čínských jízdnic kol přes Indonésii (bod 64 odůvodnění sporného nařízení) založen na třech bodech, k nimž patří konstatování, podle kterého se společnost Chin Haur podílela na překládce (toto zjištění je uvedeno v bodě 62 sporného nařízení).

57. Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že závěr obsažený v uvedeném nařízení týkající se konkrétního výrobce (Chin Haur) představuje jeden z základních znaků, z nichž vychází závěr o existenci praktik obcházení na úrovni země (Indonésie). Jinými slovy, jak správně zdůraznila společnost Chin Haur, provedla Rada v tomto nařízení za účelem prokázání existence druhého podstatného znaku obcházení určité „sloučení“ analýzy na úrovni země a analýzy na úrovni jednotlivého podniku, jež jsou zmíněny v bodě 48 tohoto stanoviska.

58. Zadruhé, jak vyplývá z bodů 24 až 26 tohoto stanoviska, Tribunál v napadeném rozsudku částečně zrušil sporné nařízení „v rozsahu, v jakém se týká“ společnosti Chin Haur, přičemž vyhověl jejímu prvnímu žalobnímu důvodu a uvedl, že konstatování týkající se této společnosti, jež jsou uvedena v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení, nebyla dostatečně prokázána⁴⁵.

59. Tribunál v relevantních bodech napadeného rozsudku neuvádí výslovně, která ustanovení základního nařízení Rada podle jeho názoru porušila. Jelikož však první žalobní důvod žaloby, která mu byla předložena, vycházel z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení, je zjevné, že Tribunál sporné nařízení zrušil z důvodu porušení těchto dvou ustanovení.

60. Zrušení vycházející z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení však vyžaduje, aby konstatování ohledně existence některého z podstatných znaků obcházení, tak jak jsou uvedeny v tomto ustanovení, bylo chybné. Z toho vyplývá, že ačkoli to Tribunál v napadeném rozsudku výslovně neuvedl, usoudil, že závěr, který je obsažen ve sporném nařízení a jenž se týká druhého podstatného znaku obcházení, byl chybný.

61. Ve sporném nařízení je závěr týkající se existence tohoto druhého podstatného znaku, tedy závěr o existenci praktik obcházení na úrovni Indonésie, obsažen v bodě 64 odůvodnění. Tribunál nicméně poukázal na pochybení týkající se konstatování, že se společnost Chin Haur podílela na překládce (konstatování uvedené v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení).

62. Pokud Tribunál opřel zrušení sporného nařízení o porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení, musel mít za těchto podmínek implicitně nezbytně za to, že pochybením, na něž bylo poukázáno ohledně konstatování týkajícího se společnosti Chin Haur, byl bez možnosti nápravy zneplatněn závěr týkající se druhého podstatného znaku obcházení, tedy závěr o existenci praktik obcházení prostřednictvím Indonésie. Tribunál jinými slovy konstatoval, že uvedené pochybení týkající se bodu 62 odůvodnění sporného nařízení „podlomilo“ obecný závěr uvedený v bodě 64 odůvodnění téhož nařízení.

63. Zatřetí je nesporné, že společnost Chin Haur poskytla neověřitelné a nespolehlivé informace, a že v důsledku toho byla správně označena za subjekt, který v rámci šetření neposkytl skutečnou spolupráci. Závěry, jež se této společnosti týkají, ve sporném nařízení správně vycházely z dostupných údajů v souladu s čl. 18 odst. 1 základního nařízení⁴⁶.

45 — Viz body 95 a 104 napadeného rozsudku.

46 — V napadeném rozsudku totiž Tribunál jednak potvrdil, že poskytnuté informace byly rozporné, neúplné a neověřitelné (viz body 81 až 94 a 110 až 120 napadeného rozsudku) a jednak zamítl tu část druhého žalobního důvodu, která vycházela z pochybení při konstatování o nespolupráci společnosti Chin Haur (viz body 110 až 120). Tyto body napadeného rozsudku společnost Chin Haur nezpochybnila.

ii) K výtkám týkajícím se závěrů Tribunálu ohledně zapojení společnosti Chin Haur do překládky

64. Úvodem je zapotřebí se věnovat argumentu navrhovatelek v řízení o kasačním opravném prostředku, podle něhož se Tribunál v bodech 95 až 105 napadeného rozsudku dopustil nesprávné aplikace čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

65. Tribunál v těchto bodech napadeného rozsudku uvedl, že podle skutečností uvedených ve spise neměla Rada dostatek indicí, aby mohla v bodě 62 odůvodnění napadeného nařízení dospět k závěru, že společnost Chin Haur nevlastnila dostatečné výrobní kapacity vzhledem k objemu vývozu do Unie, a tudíž ani k závěru, že se podílela na překládce. Tribunál k tomuto závěru dospěl tak, že zaprvé v bodech 96 až 101 uvedeného rozsudku provedl analýzu zjištění pracovníků Komise učiněných v průběhu inspekce v prostorách společnosti Chin Haur a dospěl k závěru, že žádné z těchto zjištění nevede samo o sobě ani ve vzájemné souvislosti přesvědčivě k závěru, že docházelo k překládkám. Zadruhé Tribunál v bodě 102 uvedeného rozsudku zdůraznil jednak, že většinu konstatování vycházejících z kontrolní zprávy pracovníků Komise, z níž Rada vycházela, společnost Chin Haur zpochybnila, a jednak, že další fotografie, na něž Rada poukázala, nevypovídají nic o provádění překládky. Zatřetí, poté, co Tribunál v bodě 103 uvedeného rozsudku zdůraznil, že Rada svou argumentaci opírá rovněž o skutečnost, že společnost Chin Haur po celou dobu nepředložila důkazy způsobilé doložit, že je skutečně indonéským výrobcem jízdních kol nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, konstatoval, že z této skutečnosti jako takové nemůže vyplývat, že by společnost Chin Haur byla zapojena do překládky.

– K předmětu a míře dokazování požadovaným v případě, že jeden z výrobců/vývozců nespolupracuje v rámci šetření v oblasti obcházení

66. Argumentace navrhovatelek v řízení o kasačním opravném prostředku vede nejprve k otázce, co všechno musí dotčené orgány prokázat a jakou míru dokazování musí uspokojit, aby bylo možno dospět k závěru o existenci druhého podstatného znaku obcházení, tak jak je uveden v bodech 43 a 55 tohoto stanoviska, v rámci šetření, jež se vyznačuje nedostatečnou spoluprací nikoli ze strany všech výrobců/vývozců, nýbrž pouze ze strany některých z nich.

67. Konkrétně vyjádřeno, jsou dotčené orgány povinny prokázat existenci konkrétních praktik obcházení – tak jak jsou uvedeny v demonstrativním seznamu v čl. 13 odst. 1 druhém pododstavci základního nařízení –, nebo postačí, když tyto orgány prokáží na základě souboru shodujících se nepřímých důkazů, že změna obchodních toků byla způsobena praktikami obcházení, aniž by však musely prokazovat existenci konkrétních praktik?

68. V tomto ohledu bylo zaprvé již zdůrazněno⁴⁷, že pokud dotčené orgány rozhodnou o uložení cel proti obcházení, jsou povinny prokázat existenci všech čtyř podstatných znaků obcházení. Nemohou se tedy omezit na prokázání pouhé existence změny obchodních toků, ale musí právně dostačujícím způsobem prokázat, že – slovy použitými v ustanovení čl. 13 odst. 1 třetí věty základního nařízení – tato změna je *způsobená* praktikami (zpracovatelskými postupy nebo pracemi) obcházení, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění.

69. Zadruhé, pokud jde o míru dokazování, mám za to, že důvod výkladu, který zvolil Soudní dvůr v rozsudcích *Simon, Evers & Co.* a *APEX* v případě zcela chybějící spolupráce, tedy požadavek, aby nebyla ohrožena účinnost obchodních ochranných opatření v Unii⁴⁸, je každopádně platný rovněž v případě, jaký nastal v projednávané věci, kdy podniky, jež v rámci šetření nespolupracovaly,

47 — Viz bod 45 tohoto stanoviska.

48 — Viz bod 53 tohoto stanoviska.

představují většinu dovozu dotčeného výrobku do Unie⁴⁹. Domnívám se tak, že v případě, kdy je míra nespolupráce takto vysoká, mohou se dotčené orgány opřít o soubor shodujících se nepřímých důkazů, aby bylo možné právně dostačujícím způsobem prokázat existenci podstatných prvků obcházení a konkrétně konstatovat, že změna obchodních toků byla způsobena praktikami obcházení. V takovém případě samozřejmě tyto orgány nemohou při utváření svých závěrů pominout, že bylo konstatováno, že větší či menší část výrobců/dovozců takové praktiky neprováděla.

70. Zatřetí, pokud jde o otázku, zda jsou dotčené orgány povinny prokázat existenci konkrétních praktik obcházení, domnívám se, že rozsudek Simon, Evers & Co. může poskytnout několik relevantních indicií. V tomto rozsudku, který se – jak již bylo zdůrazněno – týkal případu zcela chybějící spolupráce, totiž Soudní dvůr v rámci analýzy druhého podstatného znaku obcházení potvrdil platnost kladného závěru obsaženého v předmětném nařízení, přičemž se mimo jiné opíral o konstatování, že v rámci shodujících se indicií, jež tomuto závěru nasvědčovaly, měla Rada k dispozici indicie, které podle všeho nasvědčovaly existenci určitých praktik obcházení⁵⁰.

71. Z toho vyplývá, že ačkoli v případě zcela chybějící spolupráce, kdy je k dispozici soubor shodujících se nepřímých důkazů nasvědčujících tomu, že změna obchodních toků byla způsobena praktikami obcházení, není nutné, aby dotčené orgány prokázaly existenci konkrétních praktik obcházení, musí mít tyto orgány k dispozici alespoň několik indicií, jež podle všeho nasvědčují existenci takových praktik. Z důvodů uvedených v bodě 69 tohoto stanoviska se domnívám, že takový přístup lze uplatnit na případ, jaký nastal v projednávané věci, který se vyznačuje tím, že část výrobců/vývozců představují většinu dovozu dotčeného výrobku projevila v rámci šetření nedostatečnou spolupráci.

72. V projednávané věci však – s výjimkou konstatovaného zapojení společnosti Chin Haur do překládky – nevyplývá ani ze sporného nařízení ani ze spisu, že by uvedené orgány měly k dispozici jiné indicie nasvědčující existenci praktik obcházení.

73. Kromě toho se domnívám, že v případě, kdy se dotčené orgány rozhodnou opřít svůj závěr týkající se druhého podstatného znaku obcházení o existenci konkrétních praktik, musí své závěry v každém případě právně dostačujícím způsobem podepřít.

74. Za těchto podmínek je otázka důvodnosti konstatování Rady o zapojení společnosti Chin Haur do praktik překládky v projednávané věci rozhodná pro prokázání legality závěru, k němuž tento orgán dospěl, pokud jde o druhý podstatný znak obcházení⁵¹.

– K důkazu o zapojení společnosti Chin Haur do překládky

75. Pokud dotčené orgány mají – jako v projednávané věci – v úmyslu opřít své závěry týkající se druhého podstatného znaku obcházení, který, jak bylo zdůrazněno, musí být prokázán na úrovni země, o konstatování týkající se zapojení konkrétního vývozce/výrobce do praktik obcházení, vyplývá z judikatury zmíněné v bodě 45 tohoto stanoviska, že důkazní břemeno ohledně tohoto konstatování nesou tyto orgány⁵².

49 — Ze spisu vyplývá, že dovoz společnosti Chin Haur představoval 42 % dovozu jízdních kol z Indonésie do Unie a že podíl na tomto dovozu připadající na zbývající dovozce, kteří nespolupracovali – jak je uvedeno v bodě 63 odůvodnění sporného nařízení – činil 9 %.

50 — Zejména existenci značného počtu montáží (viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 53).

51 — Platí to tím víc z důvodu skutečnosti, že, jak zdůrazním v bodě 87 tohoto stanoviska, nebyly další dva důvody, o něž se tento závěr opíral, samy o sobě dostatečné k tomu, aby právně dostačujícím způsobem podepřely takový závěr.

52 — V případě, kdy dotčený výrobce/vývozce podal žádost o osvobození na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení, mohou dotčené orgány vycházet z údajů, jež tento výrobce/vývozce předložil. To nic nemění na skutečnosti, že důkazní břemeno o existenci podstatných znaků obcházení podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení vždy nesou tyto orgány (k důkaznímu břemenu v rámci analýzy podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení viz naproti tomu poznámku pod čarou č. 35 tohoto stanoviska).

76. Podle čl. 18 odst. 1 a 6 základního nařízení však dotčené orgány mohou v případě nedostatečné spolupráce opřít své závěry o dostupné údaje. Jak vyplývá z judikatury uvedené v bodech 49 až 52 tohoto stanoviska, je v takovém případě důkazní břemeno, jež tyto orgány nesou, značně zmírněno, a tyto orgány mohou své závěry opřít o soubor shodujících se nepřímých důkazů.

77. V tomto ohledu zdůrazňuji, že Soudní dvůr v rozsudcích *Simon, Evers & Co.* a *APEX* přijal tento výklad ustanovení čl. 18 odst. 1 a 6, pokud jde o existenci obcházení obecně⁵³. Soudní dvůr kromě toho v rozsudku *Simon, Evers & Co.* tento výklad uplatnil *in concreto* na podstatné znaky obcházení, a zejména na druhý z nich⁵⁴. Nikdy jej však neuplatnil na konstatování týkající se jednotlivě posuzovaného podniku.

78. Ve světle samotného znění ustanovení čl. 18 odst. 1 a 6 základního nařízení, jež odkazují na „účastníky řízení“ jako jednotlivce, se domnívám, že tento výklad lze uplatnit i na konstatování, k nimž mají dotčené orgány dospět v rámci šetření v oblasti obcházení, pokud jde o konkrétní podnik, který v rámci tohoto šetření nespolupracoval.

79. V projednávané věci z toho vyplývá, že dotčené orgány nesou z důvodu nedostatečné spolupráce ze strany společnosti *Chin Haur* mírnější důkazní břemeno, a k tomu, aby právně dostačujícím způsobem podepřely své závěry týkající se zapojení tohoto podniku do praktik obcházení, se mohou opírat o soubor shodujících se nepřímých důkazů.

80. Je však nutno konstatovat, že Tribunál v rámci podrobné analýzy provedené v bodech 95 až 105 napadeného rozsudku a týkající se poznatků, jež měla Rada k dispozici a z nichž v bodě 62 sporného nařízení dovodila, že společnost *Chin Haur* byla zapojena do překládky, nevzal opravdově v úvahu právní dopady vyplývající ze skutečnosti, že v rámci šetření bylo zjištěno, že společnost *Chin Haur* nespolupracovala. Jednalo se však – jak tvrdila společnost *Maxcom* – o podstatný prvek analýzy, což ostatně potvrdil i sám Tribunál. Tato nedostatečná spolupráce měla totiž zásadní dopad na míru dokazování, jež měla Rada uspokojit, aby právně dostačujícím způsobem podepřela své závěry týkající se společnosti *Chin Haur*, jimiž je zase podepřen obecný závěr týkající se existence praktik obcházení v Indonésii.

81. Ze znění relevantních bodů napadeného rozsudku lze naopak vypožorovat, že ačkoli je v něm užito pojmu „indicie“, požadoval ve skutečnosti Tribunál, aby Rada splnila spíše přísnější kritérium dokazování. Zjevné je to při pohledu na konstatování Tribunálu, že Rada byla povinna „doložit, že docházelo k překládkám“ prováděným společnostmi *Chin Haur*, a to na základě poznatků, jež na tuto existenci „přesvědčivě“ poukazují⁵⁵.

82. V relevantních bodech napadeného rozsudku jsou dopady nedostatečné spolupráce ze strany společnosti *Chin Haur* zmíněny pouze v bodě 103, v němž Tribunál dospěl k závěru, že ze samotné skutečnosti, že společnost *Chin Haur* po celou dobu nepředložila důkazy způsobilé doložit, že je skutečně výrobcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, nemůže vyplývat, že tato společnost byla zapojena do překládek. Ačkoli nedostatečná spolupráce nemůže sama o sobě odůvodnit předpoklad obcházení⁵⁶, byla to právě nedostatečná spolupráce ze strany společnosti *Chin Haur* v rámci šetření, která dotčeným orgánům zabránila s jistotou zjistit, zda se tato společnost skutečně podílela na výrobě jízdních kol.

53 — Viz výše body 49 až 53.

54 — Rozsudek ze dne 4. září 2014 (C-21/13, EU:C:2014:2154, body 50 až 56).

55 — Viz body 97 a 100 napadeného rozsudku.

56 — Viz bod 51 tohoto stanoviska.

83. Zjištění, že je podnik skutečným výrobcem výrobku, jež vyváží, je nicméně zjevně nezbytnou a předběžnou podmínkou pro závěr, že jeho vývoz není důsledkem praktik obcházení. A naopak, skutečnost, že nelze prokázat, že tento podnik není skutečným výrobcem, je indicií nasvědčující tomu, že jeho vývoz předmětných výrobků není důsledkem skutečné výrobní činnosti.

84. Za těchto podmínek mám za to, že se Tribunál dopustil pochybení při použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení, když v rámci analýzy, jež vedla k závěru, že Rada neměla k dispozici dostatek indicií pro prokázání, že se společnost Chin Haur podílela na překládce, opravdově neposoudil právní dopady nedostatečné spolupráce ze strany společnosti Chin Haur v rámci šetření. Toto pochybení mělo dopad na implicitní konstatování Tribunálu⁵⁷, jímž bylo odůvodněno zrušení sporného nařízení, podle něhož byl vzhledem k tomuto nedostatku chybný závěr vyslovený v bodě 64 odůvodnění sporného nařízení ohledně existence překládky výrobků čínského původu v Indonésii. Z toho vyplývá, že napadený rozsudek je podle mého názoru třeba zrušit.

iii) K ostatním výtkám uplatněným v rámci důvodů kasačního opravného prostředku vycházejících z nesprávného použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení

85. Pro úplnost níže uvedu několik úvah také k ostatním výtkám uvedeným v rámci důvodů kasačního opravného prostředku vycházejících z nesprávného použití čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

86. Pokud jde o výtky uplatněné dotčenými orgány, podle nichž má přístup zvolený Tribunálem za následek, že tyto orgány jsou povinny prokázat, že každý výrobce/vývozce v zemi, která je předmětem šetření, provádí praktiky překládky, domnívám se, že jsou založeny na nesprávném výkladu napadeného rozsudku a sporného nařízení. Společnost Chin Haur má podle mého názoru pravdu, když tvrdí, že Tribunál v žádném bodě tohoto rozsudku nekonstatoval, že by dotčené orgány měly povinnost prokázat, že každý jednotlivý výrobce/vývozce provádí překládku. Jak jsem zdůraznil v bodech 56 a 57 tohoto stanoviska⁵⁸, byla to sama Rada, která v projednávané věci provedla sloučení analýzy na úrovni země a analýzy na úrovni jednotlivých podniků tím, že použila konstatování týkající se konkrétního výrobce/vývozce na podporu svých závěrů na úrovni země. Z toho vyplývá, že všechny výtky dotčených orgánů, jež jsou založeny na tomto předpokladu, je nutno odmítnout⁵⁹.

87. Pokud jde o výtky zpochybňující dostatečnost závěrů Tribunálu pro zrušení sporného nařízení, musí být podle mého názoru rovněž odmítnuty. Pokud by totiž – jak konstatoval Tribunál v napadeném rozsudku – byl závěr o zapojení společnosti Chin Haur do praktik překládky nesprávný či nedostatečně podložený, bylo by konstatování o existenci obcházení na úrovni Indonésie založeno pouze na dvou zbývajících aspektech uvedených v bodě 64 odůvodnění sporného nařízení. První z těchto dvou zbývajících aspektů, tedy existence změny obchodních toků, však představuje první podstatný znak obcházení. Nelze jej tedy jako takový považovat za indicii ohledně existence druhého z těchto podstatných znaků, neboť dotčené orgány musí prokázat všechny tyto podstatné znaky⁶⁰. Pokud jde o druhý z těchto dvou zbývajících aspektů, tedy nedostatečnou spolupráci ze strany výrobců/vývozců představujících 9 % vývozu do Unie, vyplývá z judikatury uvedené v bodě 51 tohoto stanoviska, že z nedostatečné spolupráce jako takové nelze usuzovat na existenci obcházení. Nemůže tudíž sama o sobě představovat indicii ohledně druhého podstatného znaku obcházení.

88. Z toho vyplývá, že pokud by závěr Tribunálu o nesprávnosti konstatování ohledně společnosti Chin Haur byl na místě, mohlo by to – na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky v řízení o kasačním opravném prostředku – v projednávané věci odůvodnit zrušení sporného nařízení.

57 — Viz body 60 až 62 tohoto stanoviska.

58 — V tomto ohledu viz rovněž body 48 a 75 tohoto stanoviska.

59 — Zejména výtky uvedené v bodě 35 tohoto stanoviska vycházející z užitečného účinku čl. 13 odst. 4 základního nařízení a ze záměny pojmu „praktiky obcházení“ s jedním z jejich projevů jsou zahrnuty v předchozím výkladu.

60 — Viz bod 45 tohoto stanoviska.

B – K důvodům kasačního opravného prostředku vycházejícím z nedostatečného odůvodnění, rozporů v odůvodnění a zkreslování skutečností

1. Argumenty účastnic řízení

89. V rámci druhé skupiny důvodů kasačního opravného prostředku dotčené orgány zpochybňují odůvodnění napadeného rozsudku. Rada rovněž uplatňuje zkreslování skutečností.

90. V první řadě dotčené orgány tvrdí, že napadený rozsudek nevysvětluje, čím měla Rada porušit čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Zaprvé, napadený rozsudek podle jejich názoru neuvádí, zda se v případě pochybení ze strany Rady jedná o nesprávné posouzení prosté či zjevné. Zadruhé, Tribunál nevysvětluje, proč se opírá o skutečnost, že společnost Chin Haur neměla k dispozici dostatečné výrobní kapacity, ačkoli se v bodě 62 odůvodnění sporného nařízení uvádí, že tato společnost nevlastnila dostatečné zařízení. Zatřetí Tribunál svůj závěr týkající se nedostatečných důkazů o překládce opřel o svou analýzu provedenou na základě inspekce na místě, avšak nezdůvodnil, proč Rada neměla k dispozici dostatek důkazů, aby prokázala provádění překládky, na základě písemných informací, jež společnost Chin Haur předložila před touto návštěvou.

91. Ve druhé řadě se Komise domnívá, že odůvodnění napadeného rozsudku je rozporné. V tomto ohledu se Komise zaprvé ve světle bodu 94 napadeného rozsudku táže, jak mohlo na základě důkazů předložených společností Chin Haur nebyt prokázáno, že i tato společnost se podílela na překládce, když tyto důkazy nasvědčují, že se tato společnost dopouštěla obcházení prostřednictvím praktik montáže. Zadruhé Komise Tribunálu vytýká, že si protirečí, když na jednu stranu konstatuje, že jediným důkazem Rady byla zpráva týkající se inspekce na místě, a na druhou stranu v bodě 138 napadeného rozsudku tvrdí, že z široké řady dostupných údajů lze usuzovat na existenci obcházení ze strany společnosti Chin Haur.

92. Rada podpůrně uvádí, že Tribunál prokázané skutečnosti zkreslil. Vzhledem k tomu, že překládka byla náležitě prokázána na úrovni země a že žádost společnosti Chin Haur o osvobození byla neopodstatněná, bylo jediným závěrem, k jakému mohl Tribunál na základě dostupných údajů dospět, že společnost Chin Haur překládku prováděla.

93. Společnost Chin Haur argumenty Komise zpochybňuje.

2. Posouzení

94. Pokud jde v první řadě o výtku týkající se nedostatečného odůvodnění, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat soudní přezkum. Povinnost uvést odůvodnění, jež má Tribunál v souladu s článkem 36 a čl. 53 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie, je splněna, pokud uvedené odůvodnění – jež může být také implicitní – umožňuje, aby se zúčastněné strany seznámily s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a aby Soudní dvůr disponoval poznatky dostatečnými k výkonu jeho přezkumu⁶¹.

61 — V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 10. dubna 2014, Areva a další v. Komise (C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 54 a 55).

95. Z bodů 58 až 62 tohoto stanoviska však vyplývá, že ačkoli Tribunál v napadeném rozsudku podrobně nerozvinul úvahy, které ho vedly k závěru o částečném zrušení sporného nařízení „v rozsahu, v jakém se týkají“ společnosti Chin Haur, mohou být tyto úvahy jednoznačně dovozeny z uvedeného rozsudku, což Soudnímu dvoru umožňuje vykonat soudní přezkum. Z tohoto pohledu tedy nelze podle mého názoru mít za to, že napadený rozsudek je stížen nedostatkem odůvodnění.

96. Pokud jde o ostatní výtky, pak zaprvé výtky týkající se toho, že napadený rozsudek je stížen nedostatkem odůvodnění, neboť v něm není vysvětleno, zda se v případě pochybení ze strany Rady jedná o nesprávné posouzení prosté či zjevné, nemůže být podle mého názoru úspěšná. Ačkoli je žádoucí, aby Tribunál ve svých rozsudcích uváděl jím uplatňovaná kritéria soudního přezkumu, nelze rozsudek považovat za stížený nedostatkem odůvodnění pouze na základě skutečnosti, že Tribunál výslovně neuvedl kritérium soudního přezkumu, které použil. Vzhledem k tomu, že dotčené orgány meritorně nenapadly použití nesprávného kritéria soudního přezkumu, nýbrž že své výtky omezily pouze na nedostatek odůvodnění⁶², není otázka, zda bylo kritérium uplatněné *in concreto* v napadeném rozsudku správné či nesprávné, součástí předmětu projednávaných kasačních opravných prostředků.

97. Zadruhé ani výtky týkající se nedostatečného vysvětlení rozdílu mezi pojmem dostatečných výrobních kapacit a pojmem dostatečného zařízení nemůže podle mého názoru uspět. Oba pojmy byly totiž použity jako odkaz na tutéž myšlenku, tedy že výroba společnosti Chin Haur, u níž Rada podle názoru Tribunálu právně dostačujícím způsobem neprokázala svůj závěr, podle něhož tato výroba nemohla zdůvodnit objem vývozu společnosti Chin Haur.

98. Zatřetí, pokud jde o výtku, že Tribunál nevysvětlil, proč Rada neměla k dispozici dostatek důkazů pro prokázání existence překládky na základě písemných informací, jež společnost Chin Haur předložila, je nutno ji podle mého názoru rovněž zamítnout. Z judikatury totiž vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby od Tribunálu požadoval odůvodnění každého svého výběru, pokud na podporu svého rozhodnutí použije určitý důkaz, zatímco jiný nikoli. Kdyby bylo rozhodnuto jinak, znamenalo by to, že by Soudní dvůr opět nahrazoval posouzení těchto důkazů prováděné Tribunálem vlastním posouzením, k čemuž nemá pravomoc⁶³.

99. Pokud jde ve druhé řadě o výtky týkající se rozporů v odůvodnění, mám za to, že první tvrzení předložené Komisí vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku. V bodě 94 napadeného rozsudku totiž Tribunál nezdůrazňoval, že by důkazy předložené společností Chin Haur naznačovaly, že se tato společnost dopouštěla obcházení prostřednictvím praktik montáže. Ani druhý údajný rozpor, který uvedla Komise, nemůže odůvodnit výtku týkající se rozporů v odůvodnění. V bodě 138 napadeného rozsudku se totiž Tribunál omezil na výčet údajů, jež Rada použila pro závěr, že jsou

62 — Je zapotřebí zdůraznit, že Komise poté, co v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z pochybení při aplikaci čl. 13 odst. 1 základního nařízení konstatovala, že napadený rozsudek není dostatečně odůvodněný, pokud jde o důvody, pro něž napadené nařízení mělo toto ustanovení porušit, označila jako nesprávné právní posouzení okolnost, že „v napadeném rozsudku není ani uvedena norma soudního přezkumu, a zejména v něm není uvedeno, zda se Rada dopustila prostého či zjevného nesprávného posouzení“. V tomto rámci však Komise dále nerozvíjí u této výtky žádnou argumentaci, ale omezuje se pro účely „podrobnější analýzy“ na výslovný odkaz na druhý důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatečného odůvodnění. Je přitom nutné konstatovat, že prostá kvalifikace nesprávného právního posouzení spočívajícího v neuvedení uplatněného kritéria soudního přezkumu Tribunálem, aniž je tato kvalifikace podpořena jakýmkoli argumentem, kromě obecného odkazu na důvod vycházející z nedostatečného odůvodnění, nelze vykládat jako autonomní výtku vycházející ze skutečnosti, že Tribunál překročil požadovanou míru soudního přezkumu, a dopustil se tak porušení posuzovací pravomoci, přiznané dotčeným orgánům v judikatuře uvedené v bodě 44 tohoto stanoviska. Za těchto podmínek se tato výtky Komise v podstatě shoduje s výtkou nedostatečného odůvodnění, která byla předmětem analýzy v tomto bodě. V tomto ohledu zdůrazňuji, že z čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že navrhovatelé kasačního opravného prostředku jsou povinni dostatečným způsobem rozvést argumenty, jichž se dovolávají na podporu svého kasačního opravného prostředku.

63 — Viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 161).

dány *všechny* podstatné znaky obcházení, konkrétně v reakci na argument, že Rada neobjasnila povahu dostupných informací⁶⁴. Nespátřuji rozpor s tvrzením uvedeným v bodech 96 a 102 téhož rozsudku, podle něhož se Rada, pokud jde o skutková konstatování, na jejichž základě dospěla k závěru o zapojení společnosti Chin Haur do překládky, do značné míry opírala o kontrolní zprávu.

100. Pokud jde ve třetím sledu o výtku Rady týkající se zkreslování skutečností, je třeba připomenout, že podle judikatury musí takové zkreslování zjevně vyplývat z písemností obsažených ve spise, aniž by bylo nutno provádět nové posuzování skutečností a důkazů⁶⁵. Argumentace Rady přitom vychází z předpokladu, podle něhož provádění překládky na úrovni země by bylo prokázáno i tehdy, pokud by nedošlo k pochybení ohledně konstatování o zapojení společnosti Chin Haur do překládky. Tak tomu, jak jsem zdůraznil v bodě 85 tohoto stanoviska, podle mého názoru není. Tribunál se s ohledem na skutečnosti uvedené ve spise omezil v napadeném rozsudku na konstatování, že Rada nemohla dospět k závěru, že se společnost Chin Haur podílela na překládce. Tribunál tak nezkreslil skutečnosti, nýbrž se podle mého názoru dopustil nesprávného právního posouzení tím, že nezohlednil podstatný faktor spočívající v nespolupráci ze strany společnosti Chin Haur v rámci šetření, přičemž tento faktor měl rozhodující dopad na úroveň důkazů, jež musí dotčené orgány předložit, aby mohly prokázat zmíněné zapojení.

101. Z výše uvedených úvah podle mého názoru vyplývá, že jak druhý důvod kasačního opravného prostředku Komise ve věci C-253/15 P, tak druhý důvod kasačního opravného prostředku Rady ve věci C-259/15 P je nutno zamítnout.

C – Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku Komise ve věci C-53/15 P vycházejícího z porušení jejich procesních práv

1. Argumenty účastnic řízení

102. Ve svém třetím důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Tribunál porušil její procesní práva, když jí nedovolil předložit spis vedlejšího účastníka. Rozhodnutí Tribunálu projednat věc ve zrychleném řízení, v jehož rámci je na základě čl. 76a odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu Tribunálu ve znění platném v době, kdy před tímto soudem probíhalo řízení, vyloučeno jakékoli písemné zapojení Komise, je postrádá odůvodnění. Zamítnutí její pozdější žádosti ze dne 25. června 2014, aby jí bylo umožněno předložit spis vedlejšího účastníka v rámci organizačního procesního opatření, je také zcela neodůvodněné. Trvajícím postoj Tribunálu, pokud jde o zamítnutí možnosti, aby Komise předložila svá písemná vyjádření, nebyl navíc odůvodněn potřebou urychlit projednání věci, což vyplývá ze skutečnosti, že Tribunálu trvalo vynesení rozsudku 19,3 měsíce, ačkoli průměrná délka řízení u tohoto soudu činila v roce 2014 23,4 měsíce. A konečně, konstatování Tribunálu, jež jsou podle Komise stižena vadami nesprávného právního posouzení, souvisí s jejími činnostmi v rámci šetření, a zejména s významem kontrolních zpráv vypracovaných při inspekcích na místě. Tato konstatování by byla jiná, kdyby jí bylo dovoleno vyjádřit svůj postoj před jednáním.

103. Společnost Chin Haur argumenty Komise zpochybňuje.

2. Posouzení

104. Ačkoli je pravda, že dotčené orgány jsou privilegovanými vedlejšími účastníky a že nemusí prokazovat svůj zájem na vyřešení sporu⁶⁶, jsou nicméně podřízeny pravidlům obsaženým v jednacích řádech soudních orgánů Unie.

64 — Viz bod 129 napadeného rozsudku.

65 — Viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Photo USA Electronic Graphic v. Rada (C-31/15 P, EU:C:2016:390, bod 52 a zde citovaná judikatura).

66 — Rozsudek ze dne 29. října 1980, Roquette Frères v. Rada (138/79, EU:C:1980:249, bod 21).

105. V projednávané věci je nejprve třeba uvést, že ze spisu vyplývá, že Komise svou žádost o vstup do řízení jako vedlejší účastník předložila dne 17. října 2013, tedy poté, co Tribunál vyhověl návrhu společnosti Chin Haur a rozhodl projednat předmětnou věc ve zrychleném řízení.

106. V souladu se zněním čl. 116 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu ve znění platném v době, kdy před tímto soudem probíhalo řízení, musí vedlejší účastník přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho vstupu do něj. Z toho vyplývá, že Komise každopádně nemůže zpochybnit rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o projednání věci ve zrychleném řízení, jež bylo přijato před vyhověním její žádosti o vstup do řízení jako vedlejší účastník.

107. Z článku 76a odst. 2 druhého pododstavce tohoto jednacího řádu dále vyplývá, že v případě projednání věci ve zrychleném řízení může vedlejší účastník předložit spis vedlejšího účastníka pouze tehdy, pokud to Tribunál povolí v rámci organizačních procesních opatření přijatých podle článku 64 uvedeného jednacího řádu.

108. Pokud jde o zamítnutí návrhu účastníka řízení na nařízení organizačních procesních opatření ze strany Tribunálu, vyplývá z ustálené judikatury, že jedině Tribunál je v zásadě oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici ve věcech, které mu jsou předloženy⁶⁷.

109. V této souvislosti přísluší Tribunálu, aby rozhodl o nutnosti využít pravomoci nařídit organizační procesní opatření s cílem doplnit poznatky, jež má k dispozici, přičemž otázka průkaznosti procesních písemností spadá do jeho svrchovaného posouzení skutkových okolností, které tudíž nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu nebo jestliže z dokumentů ve spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění Tribunálu⁶⁸.

110. V projednávané věci se zaprvé Komise nedovolává ani zkreslení důkazů, ani věcné nesprávnosti zjištění Tribunálu. Zadruhé, v její žádosti ze dne 25. června 2014, aby jí bylo v rámci organizačního procesního opatření umožněno předložit spis vedlejšího účastníka, nejsou uvedeny konkrétní dokumenty či objektivní skutečnosti, které by nutně musely mít písemnou podobu, neboť ústní přednesení by nebylo dostačující k tomu, aby Komisi umožnilo přednést své argumenty. Zatřetí, Komise měla možnost se plně vyjádřit na jednání před Tribunálem. V jejím kasačním opravném prostředku není uvedeno, v čem měla skutečnost, že mohla svůj postoj přednést pouze na jednání, dopad na konstatování Tribunálu v tom smyslu, že by tato konstatování byla jiná, kdyby bylo vyhověno její žádosti o předložení spisu vedlejšího účastníka.

111. Za těchto podmínek je nutno podle mého názoru třetí důvod kasačního opravného prostředku Komise zamítnout.

112. Z výše uvedené analýzy, a zejména ze závěru, k němuž jsem dospěl v bodě 84 tohoto stanoviska, podle mého názoru vyplývá, že kasačním opravným prostředkům, jež podaly společnost Maxcom, Komise a Rada, je nutno vyhovět a že napadený rozsudek je nutno zrušit.

VI – K žalobě podané u Tribunálu

113. Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora může Soudní dvůr Evropské unie v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Mám za to, že tomu tak v projednávané věci je, jak ostatně zdůraznila sama společnost Chin Haur.

67 — Viz zejména rozsudek ze dne 9. června 2016, PROAS v. Komise (C-616/13 P, EU:C:2016:415, bod 66 a citovaná judikatura).

68 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Heli-Flight v. AESA (C-61/15 P, EU:C:2016:59, bod 94 a citovaná judikatura).

114. Za těchto podmínek je potřeba provést analýzu tří výtek uplatněných společností Chin Haur v její žalobě podané u Tribunálu v rámci druhé části prvního žalobního důvodu. V tomto ohledu je zapotřebí připomenout, že podle ustálené judikatury je, jak bylo zdůrazněno v bodě 44 tohoto stanoviska, přezkum soudu Unie omezen ve smyslu rozvedeném v tomto bodě.

115. Pokud jde o první z těchto tří výtek, jedná se o výtku, již Tribunál v napadeném rozsudku vyhověl na základě analýzy, která je z mého pohledu stižena vadou. Tato výtku se týká toho, že Rada v bodě 62 sporného nařízení nesprávně dospěla k závěru, že společnost Chin Haur nevlastnila dostatečné výrobní kapacity zdůvodňující objem vývozu do Unie.

116. V tomto ohledu z judikatury připomenuté v bodech 49 až 52 tohoto stanoviska, jakož i z úvah uvedených v bodech 75 až 79 tohoto stanoviska vyplývá, že za situace, jaká nastala v projednávané věci, dotčené orgány nesou vzhledem k nedostatečné spolupráci ze strany společnosti Chin Haur mírnější důkazní břemeno, a k tomu, aby právně dostačujícím způsobem podepřely své závěry týkající se zapojení tohoto podniku do praktik obcházení, se mohou opírat o soubor shodujících se nepřímých důkazů.

117. Za těchto podmínek mám za to, že skutečnost, že společnost Chin Haur dovážela do Unie ve značném objemu jízdní kola, jejichž původ nebylo možno zjistit⁶⁹, a dále okolnost, že neexistují důkazy o tom, že společnost Chin Haur byla skutečným výrobcem jízdních kol, představují při neexistenci jiných poznatků indicie umožňující dotčeným orgánům dospět na základě logické a rozumné souvislosti k závěru, že se společnost Chin Haur podílela na překládce⁷⁰. Tyto indicie jsou ostatně navíc podepřeny existencí různých skutečností, jež vyvolávají pochybnosti o skutečné činnosti společnosti Chin Haur⁷¹. Pokud existoval jiný rozumný důvod pro tyto činnosti, než je důvod vyhnout se uvedenému antidumpingovému clu, měla společnost Chin Haur předložit o takovém důvodu důkaz⁷².

118. Z toho vyplývá, že Rada se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když v bodě 62 sporného nařízení dospěla k závěru, že se společnost Chin Haur podílela na překládce. První výtku druhé části prvního žalobního důvodu, již v řízení v prvním stupni uplatnila společnost Chin Haur, je podle mého názoru nutno zamítnout.

119. Pokud jde o druhou výtku, vznesenou v rámci druhé části prvního žalobního důvodu v prvoinstančním řízení před Tribunálem, společnost Chin Haur tvrdila, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když z pouhé změny obchodních toků dovodila provádění překládky. Rada podle názoru této společnosti ani nepředložila důkazy o tom, že k takové překládce docházelo, ani nedoložila příčinnou souvislost mezi touto překládkou a údajnou změnou obchodních toků.

120. V tomto ohledu je – jak vyplývá z bodu 64 odůvodnění sporného nařízení – pravdou, že Rada poukazovala na změnu obchodních toků jako na skutečnost, z níž lze dovodit existenci praktik překládky v Indonésii. Jak jsem přitom zdůraznil v bodě 87 tohoto stanoviska, představuje změna obchodních toků první podstatný znak obcházení. Nelze ji tudíž samu o sobě považovat za indicii o existenci praktik obcházení.

69 — Viz bod 118 napadeného rozsudku.

70 — Soudní dvůr použil pojem „logické a rozumné souvislosti“ v bodě 52 rozsudku ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

71 — Tribunál sám tyto aspekty zdůraznil. Viz bod 100 napadeného rozsudku, jakož i úvahy uvedené v první větě bodu 105 téhož rozsudku.

72 — Viz rozsudek ze dne 4. září 2014, rozsudek Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 56, *in fine*).

121. Nicméně je nutno konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdila společnost Chin Haur před Tribunálem, nevycházela Rada v bodě 64 odůvodnění sporného nařízení pouze z této jediné skutečnosti. Opírala se totiž naopak o dvě další skutečnosti: jednak o konstatování týkající se zapojení společnosti Chin Haur – která se na dovozu jízdních kol do Unie podílela značnou měrou (42 %) – do překládky, a jednak o skutečnost, že zúčastněné strany představující 9 % tohoto dovozu v rámci šetření nespolupracovaly. Na jednu stranu bylo zdůrazněno⁷³, že pouze z této nedostatečné spolupráce nebylo možno usuzovat na provádění překládky. Na druhou stranu by však vzhledem ke značnému nárůstu dovozu jízdních kol z Indonésie do Unie ihned po zvýšení antidumpingového cla na dovoz z Číny⁷⁴ a vzhledem k indiciím, které plynou z konstatování ohledně společnosti Chin Haur a jež se týkají provádění překládky přes Indonésii, mohla tato nedostatečná spolupráce představovat podpůrnou indicii posilující závěr o provádění překládky⁷⁵. Za těchto podmínek měla Rada v projednávané věci – jazykem judikatury – k dispozici dostatek shodujících se indicií pro odůvodnění svého závěru, že v projednávaném případě docházelo k obcházení přes Indonésii.

122. Co se týče argumentu, že se Rada dopustila pochybení tím, že neprokázala příčinnou souvislost mezi prováděním překládky a změnou obchodních toků, je zapotřebí zdůraznit následující. Zprvce se definitivně ukázalo, že Rada, aniž by se dopustila pochybení, prokázala, že pro překládku nebyl dán žádný jiný hospodářský důvod než záměr zabránit antidumpingovým opatřením⁷⁶. Zadruhé Rada tvrdila, že šetření neprokázalo, že by došlo k jakémukoli nárůstu odbytu jízdních kol v Indonésii, který by mohl přimět výrobce k navýšení svých výrobních kapacit. Šetření kromě toho ukázalo, že tři indonéské společnosti, které byly osvobozeny, kladly důraz spíše na vnitřní trh než na trhy vývozní. Zatřetí je nutno konstatovat, že tvrzení společnosti Chin Haur, podle něhož ke změně obchodních toků mohlo dojít z důvodu nárůstu výrobních kapacit v Indonésii, přesunu čínských výrobců do Indonésie v důsledku zvýšení antidumpingových cel či na základě skutečnosti, že indonésští výrobci využili poklesu čínského vývozu do Unie k posílení svého tržního podílu v Unii, není podepřeno žádným důkazem.

123. Z toho vyplývá, že druhou výtku druhé části prvního žalobního důvodu, kterou uplatnila společnost Chin Haur v řízení v prvním stupni, je podle mého názoru rovněž nutno zamítnout.

124. Pokud jde o třetí výtku zmíněné druhé části prvního žalobního důvodu, jež byla před Tribunálem uplatněna, společnost Chin Haur tvrdila, že při neexistenci jakéhokoli jiného důkazu měly jí předložené skutečnosti představovat dostupné údaje ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení, na jejichž základě měla Rada konstatovat, že k překládce nedocházelo.

125. Tato výtku musí být rovněž zamítnuta. Tribunál totiž v napadeném rozsudku konstatoval, že informace, jež společnost Chin Haur poskytla, byly rozporné, neúplné a neověřitelné, a dále z výše uvedené analýzy první a druhé výtky vyplývá, že Rada měla k dispozici dostatek indicií, aby v projednávané věci dospěla ve světle relevantní judikatury k závěru, že k překládce docházelo.

126. Ve světle všech výše uvedených úvah mám za to, že žalobu na neplatnost, již podala společnost Chin Haur, je nutno zamítnout.

73 — Viz body 51, 82 a 87 tohoto stanoviska.

74 — Viz bod 46 sporného nařízení a bod 52 rozsudku ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154).

75 — V tomto smyslu viz bod 54 rozsudku ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154), který lze použít obdobně na základě úvah uvedených v bodě 69 tohoto stanoviska.

76 — Viz bod 92 sporného nařízení.

VII – K nákladům řízení

127. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný nebo je-li kasační prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 stejného jednacího řádu, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

128. Pokud se Soudní dvůr ztotožní s mým posouzením tří spojených kasačních opravných prostředků, bude účastníci řízení, která neměla úspěch ve věci, společnost Chin Haur. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že společnost Maxcom, Rada a Komise požadovaly, aby společnosti Chin Haur byla uložena náhrada nákladů řízení, navrhuji, aby byla společnosti Chin Haur uložena náhrada nákladů řízení vynaložených jak v prvním stupni, tak i v rámci předmětných kasačních opravných prostředků podaných společnostmi Maxcom, Komisí a Radou.

VIII – Závěry

129. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

- 1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. března 2015, Chin Haur Indonesia v. Rada (T-412/13, EU:T:2015:163) se zrušuje.
- 2) Žaloba na neplatnost podaná společností Chin Haur Indonesia PT se zamítá.
- 3) Společnosti Chin Haur Indonesia PT se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených v prvním stupni, jakož i v rámci kasačních opravných prostředků podaných společnostmi Maxcom Ltd, Evropskou komisí a Radou Evropské unie.